

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **XY**, narozeného dne XY
státní příslušnost: Republika Ukrajina
bytem XY, Ukrajina
zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem se
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10
proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 12. 2020, čj. CPR-12488-3/ČJ-2020-930310-V236

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) ze dne 3. 12. 2020, čj. CPR-12488-3/ČJ-2020-930310-V236, kterým žalovaná opravila formulaci výroku rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I.stupně“), ze dne 31. 1. 2020, čj. KRPA-37776-14/ČJ-2020-000022-ZAM, tak, že vypustila ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), změnila dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (EU) a stanovila dobu k vycestování z území členských států EU (původně stanovenou pouze pro vycestování z území ČR). Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nově po zásahu žalované zní tak, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 1 rok. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup žalobce na území členských států EU, byl stanoven podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Doba k vycestování z území členských států EU byla žalobci stanovena dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dále správní orgány shledaly, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 tohoto zákona.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce v žalobě obecně namítl, že na rozdíl od závěrů v napadeném rozhodnutí se domnívá, že jednak nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, kterým mu bylo uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 roku, a dále podle § 118 odst. 3 téhož zákona, podle kterého mu byla stanovena doba k vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.
3. V první žalobní námitce žalobce namítal, že správní orgány porušily § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Není pravda, že by v místě pobytové kontroly dne 30. 1. 2020 vykonával jakoukoliv pracovní činnost; z tohoto důvodu se logicky nemohl dopustit výkonu nelegální práce, který mu správní orgány kladou za vinu. Pobytová kontrola totiž dle odůvodnění napadeného rozhodnutí započala 30. 1. 2020 již v 8:00, tedy ještě předtím, než mohl žalobce vůbec reálně započít s výkonem pracovní činnosti. Žalobce se nacházel v době pobytové kontroly dne 30. 1. 2020 na staveništi údajně proto, aby se dohodl na případně budoucí pracovní činnosti s T., jehož příjmení neznal, tj. zda bude na staveništi vykonávat práci instalatéra, a poté měly být žalobci opatřeny příslušné doklady. Pracovní smlouvu proto logicky ještě neměl, a proto jí, ani jiný dokument, nemohl předložit. Žalobce k tomu zdůraznil zjištění žalované, že nebyl jako cizinec veden v docházce na stavbu, tedy zde nevykonával pracovní činnost a nemohl se tak dopustit nelegální práce.
4. Ve druhé žalobní námitce žalobce namítal, že správní orgány si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí podle § 50 odst. 2 správního řádu. Konkrétně uvedl, že absolutně nesouhlasí se závěrem správního orgánu o možnosti jeho vycestování do vlasti – na Ukrajinu. Tento nesouhlas odůvodnil tím, že tam momentálně probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt, který nepolevuje na intenzitě, neboť jsou v posledních dnech neustále hlášeny přestřelky a mrtví jak mezi příslušníky ozbrojených složek, tak mezi civilisty. Odkázal přitom na informaci OAMP, podle které se incidenty i nadále soustřeďují na hranice mezi územím Doněcké a Luhanské oblasti. Dle žalobce je jisté, že se

po dvou letech konfliktu v samozvaných republikách vytvořilo v rámci celé Ukrajiny prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo.

5. Žalovaná dle žalobce navíc porušila § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu.
6. Žalobce s ohledem na uvedené navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
9. K projednání věci nařídil soud ústní jednání na den 8. 2. 2021, neboť zástupce žalobce nesouhlasil s projednáním věci bez jednání. Dne 3. 2. 2021 však soud obdržel podání zástupce žalobce, v němž se z jednání omluvil z důvodu kolize s jiným soudním jednáním, přičemž současně souhlasil s projednáním věci bez jednání. Soud tedy ve věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.
10. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu rozhodnými pro danou věc soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
11. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
12. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce přicestoval přes Maďarsko na území ČR dne 27. 1. 2020 na biometrický pas vydaný Ukrajinou za účelem zjištění pracovních možností. Správní orgán I. stupně žalobce kontroloval v rámci cílené pobytové kontroly dne 30. 1. 2020 v době od 8:00 do 12:00 hodin na staveništi Top rezidence Pomezí, ul. Na Pomezí, Praha 5 společně s dalšími cizinci, kteří se zde nacházeli. Žalobce byl oblečený v pracovním oděvu, který měl již zašpiněný od stavebního materiálu. Žalobce nedisponoval žádným dokladem, kterým by mohl prokázat, že je oprávněn na území ČR vykonávat práci, a proto žádný nepředložil. Ve vysvětlení, proč je v pracovním oděvu a co na staveništi dělá, žalobce uvedl, že do práce přišel v 7:00, převlékl se a poté ho zavolali další pracovníci, kteří dělali kanalizaci, aby jim pomohl. Kolem 9:00 hod přišel T. a ukázal mu plány na vodu a zeptal se jej, jestli bych to mohl vykonávat, na což žalobce uvedl, že ano. Poté přišla policie.
13. Tyto skutečnosti jsou prokazatelně doloženy jednak příslušnými úředními záznamy, zejména ze dne 30. 1. 2020 na č. l. 1 a 2 správního spisu, fotodokumentací pořízenou na místě pobytové kontroly (fotky žalobce v pracovním oděvu), a dále též protokolem o výsledku žalobce ze dne 31. 1. 2020, čj. KRPA-37776-12/ČJ-2020-000022-ZAM, a vlastními slovy žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

14. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům. Soud se ztotožnil se závěrem žalované, že žalobce na území ČR pracoval bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je takové povolení podmínkou výkonu zaměstnání, Tato skutečnost byla jednoznačně prokázána shromážděnými podklady pro vydání rozhodnutí. Lze jen stěží uvěřit verzi příběhu, který prezentuje žalobce, že se na předmětném staveništi nacházel proto, že se tam měl teprve pouze domluvit s někým jménem T. na možnosti zaměstnání, v situaci, kdy měl žalobce na staveništi na sobě pracovní oděv, navíc již umazaný od stavebního materiálu. Žalobce sám přiznal, že nějakou práci na staveništi v ten den vykonával, a to práci instalatérského typu (přenášel materiál, rozebíral kanalizaci, kde odhalil chybu). Pokud by byla verze žalobce pravdivá, jednoduše by nebylo důvodu, aby se na stavenišť dostavil v pracovním oděvu, již od 7:00 hod, a ani aby tam vykonával (jakoukoliv) práci.
15. Žalobce ani neznal celé jméno osoby, s kterou měl údajné jednání o pracovních možnostech mít, což rovněž výrazně oslabuje věrohodnost jeho tvrzení o okolnostech jeho přítomnosti na staveništi. Jestliže žalobce argumentuje tím, že pobytová kontrola započala 30. 1. 2020 již v 8:00 hod, tedy ještě předtím, než mohl žalobce vůbec reálně započít s výkonem pracovní činnosti, je tato argumentace v rozporu s tím, co vyplynulo z výsledku žalobce zaznamenaného na str. 5 v protokolu o výsledku ze dne 31. 1. 2020. Žalobce sám při výsledku totiž uvedl, že „do práce přišel v 7:00, převlékl se, nějakí kluci tam dělali kanalizaci, tak mi řekli, abych se šel podívat za nimi, jak ji dělají. Cca. v 9:00 hod přišel T. a ukázal mi plány na vodu a zeptal se mě, jestli bych to mohl vykonávat, já jsem mu řekl, že ano a poté přišla policie.“ Jinými slovy, sám žalobce jednoznačně potvrdil, že na stavenišť přišel jako do práce, kde se převlékl, aby mohl vykonávat práci, a to již v 7:00 hod, tj. před započítím pobytové kontroly, nikoliv po jejím započetí, jak se snaží argumentovat v žalobě. Skutečnost, že teprve v 9:00 hod. dle jeho tvrzení přišel T., který mu chtěl zadat práci, na věci nic nemění; faktem je, že žalobce byl na staveništi připraven k pokynům k práci od 7:00 hodin. Rovněž tak není relevantní, že žalobce nebyl veden v docházce na stavbu, neboť pokud se v daném případě mělo jednat o výkon nelegální práce, je jen logické, že žalobce nefiguroval v oficiálních záznamech docházky na staveništi. Soud znovu opakuje, že není standardní, aby se osoba, která má pouhý zájem o zjišťování pracovních možností u potenciálního zaměstnavatele, osobně dostavila na pracoviště rovnou v pracovním oděvu, aniž by na obou stranách neexistovalo minimálně alespoň srozumění, že tato osoba bude v daný den skutečně vykonávat práci dle pokynů, byť i jen drobnějšího charakteru, neboť takovou dohodu, či ověření pracovních možností, lze standardně učinit i dálkově, např. telefonicky.
16. Z těchto důvodů proto soud neuvěřil verzi žalobce shodně prezentovanou v odvolání, jakož i v žalobě, a tyto námitky považoval za nedůvodné.
17. Povinnost žalobce mít povolení k zaměstnání přitom vyplývá z § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což konstatoval i správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí. Skutečnost, že žalobce žádné povolení k zaměstnání na území ČR neměl, přitom není mezi stranami jakkoliv sporná, resp. žalobce ji nijak spornou nečinil, ani nedokládal opak.
18. Z dosud uvedeného dále vyplývá, že žalobce svým jednáním naplnil obě skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizince, tj. pracoval bez příslušného povolení k zaměstnání a současně zde pobýval bez platného oprávnění k pobytu, neboť v důsledku výkonu výdělečné činnosti na území ČR, nezbylo než aplikovat § 4 odst. 1 nařízení vlády č. 215/2017 Sb., o stanovení výjimek z vízové povinnosti a z osvobození od

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vízové povinnosti, který vylučuje právo žalobce pobývat na území ČR legálně bez víza pouze na biometrický pas Ukrajiny, stanovené v § 18 písm. a zákona o pobytu cizinců ve spojení s přímo použitelným právním předpisem Evropské unie, konkrétně přílohou č. 2 k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018, pokud je účelem pobytu cizince výkon výdělečné činnosti. Žalobce sám ve výsledku ze dne 31. 1. 2020 uváděl, že do ČR přicestoval za účelem zjišťování pracovních možností, tj. jeho úmyslem od počátku bylo najít si v ČR práci, dále bylo jednoznačně prokázáno, že zde vykonával výdělečnou činnost na staveništi jako instalatér (a to bez ohledu na okolnost, zda bylo žalobci za vykonanou práci skutečně zapláceno, či nikoliv), tedy tímto svým jednáním se sám připravil o možnost legálního přechodného pobytu na území ČR bez nutnosti udělení víza k pobytu.

19. Skutečnost, že žalobce naplnil obě skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců pak byla důvodem korekce výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovanou a zmírnění uloženého opatření zákazu vstupu na území členských států EU z dvou let na jeden rok.
20. Soud se nemohl ztotožnit ani s druhou námitkou žalobce ohledně nedostatečnosti podkladů pro rozhodnutí o možnosti jeho vycestování zpět do vlasti. Oba správní orgány zohlednily místo pobytu žalobce ve vlasti, kterým je Zakarpatská oblast, Mižhirský rajón. Argumentuje-li tedy žalobce vnitrostátní ozbrojeným konfliktem, který probíhá na hranici mezi územím Doněcké a Luhanské oblasti, je tato jeho námitka irelevantní, neboť místo jeho pobytu ve vlasti se nachází přesně na opačné straně země a je od těchto konfliktních oblastí vzdálené stovky kilometrů. Žalobce navíc v rámci svého výsledku ze dne 31. 1. 2020 uvedl, že je ženatý, na Ukrajině má 2 děti a 2 vnuky, vlastní tam rodinný dům, ve vlasti nemá žádné problémy, žádná závažná překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území ČR, zde není, nic mu nebrání, má se kam vrátit, k rodině, nehrozí mu žádné mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest, anebo závažné nebezpečí, do vlasti vycestuje dobrovolně, finanční prostředky na vycestování má. Dále uvedl, že v ČR nikoho nemá, nic zde nevlastní, nesdílí společnou domácnost s občanem ČR nebo EU, v ČR nemá žádné vazby, ani vyživovací povinnost vůči osobě nacházející se v ČR, nemá závazky, či pohledávky, nenavázal zde ani žádné ekonomické, společenské či kulturní vazby, nezapojuje se do veřejného dění v ČR.
21. Z tohoto důvodu se pro účely zjišťování možnosti vycestování žalobce na Ukrajinu uplatní § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle kterého *[p]olicie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.* Oba správní orgány proto správně argumentovaly odkazem na vyhlášku č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění vyhlášky č. 68/2019 Sb., která je právě oním předpisem, na který odkazuje § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podle § 2 citované vyhlášky, který upravuje seznam bezpečných zemí původu, je totiž Ukrajina uvedena v bodě 24 jako bezpečná země původu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů. Jak však již bylo uvedeno, žalobce ze žádné z těchto oblastí nepochází. Pokud žalobce dále tvrdil, že „v samozvaných republikách vytvořilo v rámci celé Ukrajiny prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo“, toto své tvrzení ničím nedoložil a soudu se spíše jeví jako účelové, aby žalobce zdánlivě vytvořil dojem, že se do vlasti

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nemůže vrátit z objektivních důvodů, které správní orgány opomněly. Správní orgány se však dostatečným způsobem vypořádaly posouzením možnosti žalobce vycestovat zpět do vlasti, neboť ani z jeho vlastních slov nevyplýval důvod, pro který by se návratu do vlasti obával.

22. Odkaz na porušení ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu žalobce nijak konkrétně neodůvodnil, a proto se tímto tvrzením nemohl soud podrobněji zabývat. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58).
23. Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí o vyhoštění potvrzené napadeným rozhodnutím bylo vydáno v souladu se zákonem a přezkoumatelným způsobem odůvodněno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
24. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že pro vydání napadeného rozhodnutí byly splněny zákonné podmínky, neboť žalobce se nacházel na území ČR neoprávněně. Žalobní námitky neshledal soud jako důvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

25. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 9. února 2021

Mgr. Darina Michorová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.